

Isaac Asimov - Lidércnyomás

A tizenhárom esztendő Edward Keller már negyedik éve rajongott a sci-fiért. Erősen túltengett benne a galaktikus lelkesedés.

Clara nénikéje; aki megboldogult nővére drága emlékének adózva zordon szigorral nevelte az ifjút, jó esetben türelemmel, rosszabb perceiben némi keserűséggel viseltetett eme hóbort iránt. Viszolyogva figyelte, ahogyan Edward egyre jobban elmerül a fantázia világában.

- Eddie, térj már vissza közénk - szokta neki mondogatni indulatosan.

A fiú ilyenkor rendre csak bólintott egyet, de azért folytatta:

- És azt álmodtam, hogy üldöznek a marslakók, tudod? Volt nálam egy speciális sugárfegyver, de az atomtöltet túl gyenge volt, és...

Reggelire a tojás, a pirítós meg a tej mellé a nénikének minden másnap kijárt egy-egy ilyen álom.

Aznap Clara néni egészen komoran válaszolt:

- Te Eddie, figyeld csak meg, egyszer nem fogsz tudni felébredni az álmodból. Ott fognak! Akkor mi lesz?

És szögletes arcával egészen közel hajolt a fiú arcához, és mélyen belenézett a szemébe.

Eddie-t furcsamád igencsak elgondolkoztatta a nagynéni figyelmeztetése. Az ágyában feküdt, és a sötétséget bámulta. - Nem szerette volna, ha ott fogják álmában. Mindig olyan jó érzés volt felébredni az utolsó pillanatban. Például amikor a dinoszauruszok üldözték...

Egyszer csak eltűnt az ágy, eltűnt a ház, és Eddie kint állt a gyepen, és tudta, hogy megint álmodik.

Mialatt ezt gondolta, a messzeségből mennydörgést hallott, és egy árnyék takarta el előle a napot. Döbbenet felnézett az égre, és egy emberi arcot látott a felhők között.

Clara néni volt az! Fenyegetően hajolt le hozzá a rémséges magasságból, felemelt mutatóujja árbocrúdként meredt felfelé, és érthetetlen torokhangon hörgött valamit.

Eddie megfordult, és hanyatt-homlok menekült előle. És akkor egy másik döngő hangú Clara néni szörnyeteg alakja derengett fel előtte.

Eddie újra irányt változtatott, és bukdácsolva, zihálva menekült kifelé, kifelé...

Felért a hegytetőre, és ott rémülten megtorpant. Messze a távolban száz Clara néni torony menetelt az égen. Ahogy az alakok elhaladtak előtte, a Clara nénik mind-mind feléje fordították a fejüket, és mennydörgésszerű hörgésük-dörmögésük szavakká formálódott:

- Eddie, térj vissza közénk! Eddie, térj vissza közénk! Eddie zokogva a földre vetette magát. Könyörgöm, kelj már fel, nógatta magát, nehogy itt fogjanak ebben az álomban!

Mert ha most nem ébred fel, akkor utoléri a legszörnyűségesebb sci-fi vég. Ott fogják, ott fogják őt az áriás nagynéni világában.

Hajdú Gábor fordítása